

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a 8-a după Paști Pogorârea Sfântului Duh (Cincizecimea sau Rusaliile)

OFERTE DE VACANȚĂ

- **Vă invităm să fiți alături de copiii de la Școala „Carol I” la lectură și dialog, marți 25.06.2024, începând cu ora 9.00, în spațiul amenajat în parcul Toma Cozma.**
- **De asemenea, începând din această duminică, deschidem lista pentru copiii doritori de a se înscrie și participa la tabăra de o zi pe care o organizează parohia noastră în ziua de marți 23.07.2024, începând cu ora 9.00, tot în parcul bisericii.**

Evangelhia Duminicii Ev. Ioan 7, 37-53; 8, 12

În ziua cea din urmă – ziua cea mare a sărbătorii – , Iisus a stat între ei și a strigat, zicând: Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura, râuri de apă vie vor curge din lăuntrul său. Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe Care aveau să-L primească cei ce au crezut în El. Căci încă nu era dat Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit. Deci, mulți din popor, auzind cuvintele acestea, ziceau: Cu adevărat, Acesta este Prorocul. Iar alții ziceau: Acesta este Hristos. Iar alții ziceau: Nu cumva din Galileea va să vină Hristos? N-a zis oare Scriptura că Hristos va să vină din seminția lui David și din cetatea Betleem, de unde era David? Și s-a făcut dezbinare în mulțime pentru El. Și unii dintre ei voiau să-L prindă, dar nimeni n-a pus mâinile pe El. Deci slugile au venit la arhierii și la farisei, iar aceia le-au zis: De ce nu L-ați adus? Slugile au răspuns: Niciodată n-a vorbit un om așa cum vorbește Acest Om. Deci le-au răspuns fariseii: Nu cumva ați fost și voi amăgiți? Nu cumva a crezut în El cineva dintre căpetenii sau dintre farisei? Dar mulțimea aceasta, care nu cunoaște Legea, este blestemată! A zis către ei Nicodim, cel ce venise mai înainte la El noaptea, fiind unul dintre ei: Nu cumva Legea noastră judecă pe om, dacă nu-l ascultă mai întâi și nu știe ce a făcut? Ei au răspuns și i-au zis: Nu cumva și tu ești din Galileea? Cercetează și vezi că din Galileea nu s-a ridicat proroc. Și s-a dus fiecare la casa lui. Deci, iarăși a vorbit Iisus, zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.

Duhul Sfânt se preamărește în Hristos și în Biserică

Ziua de Rusalii, sau Sărbătoarea Cincizecimii, este una dintre cele trei mari sărbători ale vechilor evrei, alături de sărbătoarea Paștilor și sărbătoarea Corturilor. Cincizecimea era denumită și „Sărbătoarea Săptămânilor”, datorită faptului că este celebrată în a cincizecea zi, la încheierea celei de-a șaptea săptămâni, respectiv, după trecerea 49 de zile („șapte săptămâni de zile”) de la prima zi a Paștelui evreiesc. Această sărbătoare avea menirea de a aduce aminte poporului evreu de perioada sa nomadă, în care a peleginat întreaga pustie a Sinaiului, până s-a așezat în Pământul Făgăduinței, perioadă care a culminat cu primirea Legii pe Muntele Sinai.

Pentru creștini, sărbătoarea primește o semnificație mult mai profundă: e ziua în care Duhul Sfânt s-a coborât asupra apostolilor, care erau adunați în rugăciune, împreună cu Maica Domnului, a cincizeca după Paștele evreiesc (ziua cea dintâi a săptămânii – Duminica). Cele cincizeci de zile ce s-au scurs de la Învierea Domnului au fost o perioadă de mare încercare pentru conștiința apostolilor și ucenicilor Domnului. Mântuitorul Iisus Hristos Li S-a arătat lor, vorbindu-le și explicându-le, din nou, întreaga Sfântă Scriptură a Învierii din morți, iar atunci când S-a înălțat la ceruri, Le-a poruncit, zicându-le: „Și iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; voi însă ședeți în cetate, până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus.” (Luca 24, 49).

Astfel, la Sărbătoarea Cincizecimii, ei s-au regăsit în grup, în încăperea în care se aflau ucenicii adunați și, revărsându-se Duhul Sfânt, i-a transfigurat, în sensul că au devenit poligloți - vorbeau în alte limbi, neînțelese până atunci, dar care arătau, de fapt, că menirea lor era să meargă să propovăduiască în spațiul în care se vorbeau limbile respective. De asemenea, au căpătat și darul profeției, devenind vizionari. O profeție se dovedește a fi profeție abia când se împlinește, ori ei vorbind despre lucruri viitoare nu au fost întotdeauna bine priviți, fiind suspectați că viziunile lor s-ar datora consumului de băuturi alcoolice. Erau considerați „plini de must”, adică amețiți de alcool.

Sărbătoarea Înălțării Domnului are o perioadă de serbare de opt zile, perioada de odovanie încheindu-se în vinerea dinaintea Sărbătorii Pogorării Duhului Sfânt, urmată de Sâmbăta morților - Moșii de vara, apoi de Duminica Cincizecimii și culminând cu Sărbătoarea Sfintei Treimi. Astfel, Rusaliiile se sărbătoresc timp de două zile oferind creștinilor prilejul să se angajeze mai mult în cele spirituale și să se adune, împreună, în spațiul de rugăciune. Cele trei

zile sunt strâns legate între ele prin semnificații: întâi de toate, sâmbăta aceasta a fost o zi de pomenire pentru cei răposați, făcându-se încheiere îndatoririlor liturgice față de cei răposați din perioada pascală.

În perioada Postului Mare, creștinii ortodocși au participat în fiecare sâmbătă la slujbele de pomenire pentru cei răposați, în zilele săptămânii luminate au purtat lumânări aprinse la mormintele celor dragi, au sărbătorit ziua de „Paștile Blajinilor” (lunea de după Duminica Tomii) care este, de asemenea, o zi de pomenire foarte importantă a celor adormiți, apoi a celebrat în ziua de înălțare a Domnului pomenirea eroilor neamului, iar în sâmbăta de dinaintea Duminicii Rusaliilor, au participat, din nou, la pomenirea celor răposați. Așadar, pe parcursul acestei perioade, ne-am

adus aminte de cei răposați ai noștri, în toate încercările vieții, întrucât zilele Postului Mare aduc, în prim plan, dificultățile vieții; i-am pomenit pe cei adormiți, pentru că ne dorim ca și ei să aibă același loc cu Hristos, Care S-a înălțat la ceruri și pentru că dorim ca memoria lor să capete o dimensiune interioară în sufletul nostru.

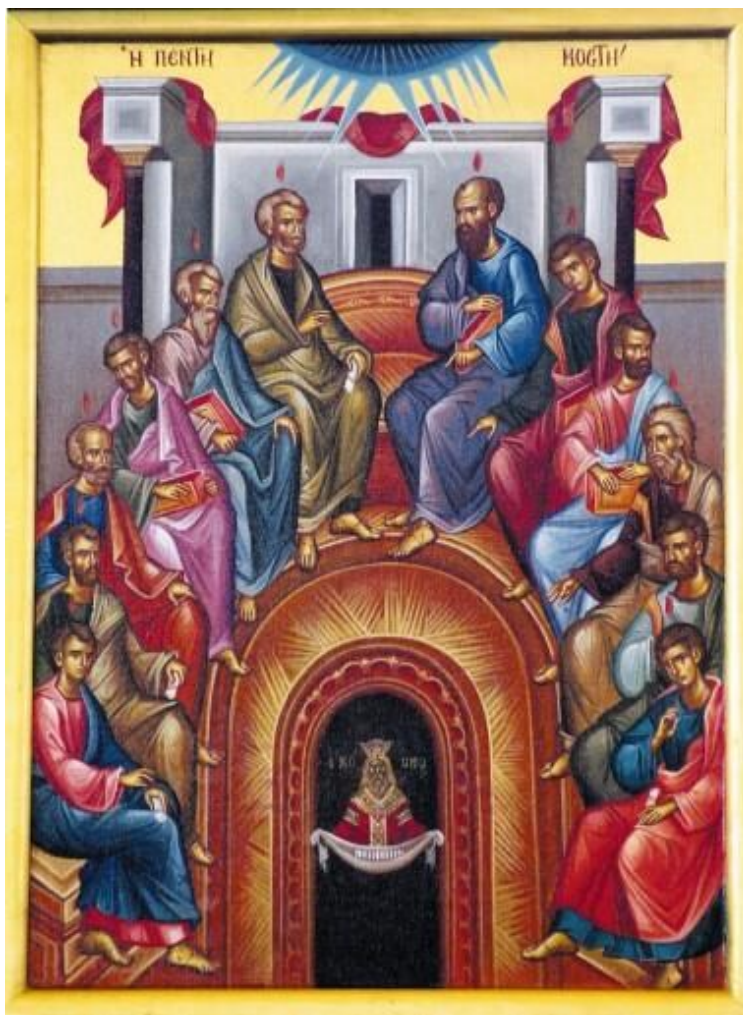
Sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt este unică, fiind singura duminică din an ce poartă numele de „Duminica Mare” Și totuși, spre deosebire de Duminica Învierii Domnului, nu prilejuiește niciun salut deosebit, accentul fiind pus pe trăirea pe care o angajează sărbătoarea în interiorul nostru: prin Pogorarea Duhului Sfânt, Hristos Domnul, devine accesibil sufletului nostru, nu mai este un interlocutor, un personaj exterior nouă, ci este Însăși Ființa noastră.

Numele de “Rusalii” e o preluare românească a numelui sărbătorii vechi, precreștine, denumite “Rozalia”, pe care o sărbătoreau românii cam în aceeași zi cu Pogorarea Duhului Sfânt, însă care avea o altă semnificație.

La Sfintele Paști serbăm, prin Învierea Domnului Hristos, biruința vieții asupra morții. Prin Învierea Domnului, care este și învierea noastră. Participăm în noaptea de Paști la Înviere ca să înviem și noi odată cu Hristos, lumina biruinței asupra morții să pătrundă și în interiorul nostru.

Serbăm Pogorarea Duhului Sfânt în lumina a ceea ce ne învață Biserica. Astăzi primim ramuri de tei pe care să le așezăm la intrarea casei noastre. Aceste ramuri primesc o binecuvântare specială, fiind o mărturie a unor rugăciuni foarte frumoase care se oficiază în ziua de Rusalii - în cadrul “Slujbei plecării genunchilor” - un manunchi de rugăciuni extrem de frumoase, foarte puternice, care invocă și pentru noi lucrarea Duhului Sfânt în noi.

Pr. Mihai Mărgineanu

LUNI, 24 IUNIE: SFÂNTA TREIME Soțul și soția – chip al Sfintei Treimi în Taina Căsătoriei

Prin Taina Sfintei Căsătorii, soțul și soția închipuiesc Treimea într-o modalitate foarte frumoasă și profundă. Modul trinitar de existență este iubire și dăruire chenoică sau de-sine-lepădătoare, prin care Persoanele Treimii sunt una în chip absolut în Ființa dumnezeiască. Această unitate din Treime este, de asemenea, definită drept perihoreză – „întrepătrundere, împreună locuire”. Prin perihoreză, fiecare dintre Persoanele dumnezeiești locuiește în lăuntru celuilalt, prin darul chenoic, în ființa cea una. Această absolută unitate de ființă dezvăluie tot mai profunde diversitate absolută a celor trei Persoane.

Vocația firească pentru fiecare bărbat și femeie este să se căsătorească și să aibă

copii: „Creșteți și vă înmulțiți” (Facerea 1, 28), după cum spune Scriptura. Această vocație firească pentru căsătorie poate fi, desigur, sacrificată în schimbul unei mai mari părtașii în unirea mistică cu Dumnezeu, chiar și în acest veac. Astfel, bărbații și femeile care aleg chipul monahal de viață devin semne eshatologice ale veacului viitor, unde „nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer” (Matei 22, 30). Din perspectiva vocației monahale, căsătoria reflectă destinul veșnic al unirii – căsătoria – dintre Dumnezeu și om.

(sursa: doxologia.ro, Anthony Stehlin, *Taina căsătoriei și contracepția. Problema contracepției din perspectiva tradiției dogmatice creștin-ortodoxe*, Editura Doxologia, 2017, pp. 100-101)

LUNI, 24 IUNIE: NAȘTEREA SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL

Minunea săvârșită de mâna dreaptă a Cinstitului Inaintemergător în Insula Paros

Povestind câteva din minunile Cinstitului Inaintemergător săvârșite în secolul acesta, la care chiar am fost martori, socotim că nu ne vom abate de la scopul propus dacă vom istorisi și câteva care s-au petrecut în veacul trecut, despre care cei mai mulți frați de-ai noștri n-au auzit, ca să înțeleagă din acestea, în chip luminat, acoperământul, ocrotirea și ajutorul Cinstitului Inaintemergător față de mânăstirea Dionisiu și față de cei ce viețuiesc în ea.

Și mai întâi această venire, cea cu totul neașteptată și minunată, împrejurările care au pricinuit-o, faptul că a fost sustrasă fără zgomot din dulapul în cuiat ce se afla în Altar, păstrarea și apoi încredințarea unei persoane înalte și vrednice, aducerea aici de către aceeași persoană și hotărârea luată de ea de a se închinovă pentru todeauna în mânăstire, epitimiile patriarhale ce au urmat și dezlegarea lor, afierosirea de bunăvoie făcută Sfintei noastre Mânăstiri de către doamna Varvara a acestei preacinstite drepte, toate acestea sunt dovezi ale, așa cum am spus și mai sus, acoperământului, ocrotirii și ajutorului Cinstitului Inaintemergător. Iar descrierea amănunțită a venirii Sfințelor Moaște o trecem cu vederea, deoarece despre ea se citește la trapeza, în a IV-a Duminică a Postului Mare, când se prăznuiește.

Dar să spunem ceva despre cele săvârșite în insula Paros precum și despre primejdiile care s-au abătut încă din ziua plecării lor asupra celor care călătoreau pe mare și cum au scăpat din ele. Și pentru ca povestirea să fie cât mai exactă, vom reda aici textul egumenului Ștefan, care menționează evenimentele acelei epoci (din Codicele 627 al mânăstirii, care este de fapt o cronica a evenimentelor petrecute în mânăstire între 1733-1833. Recent, acest codice a fost editat în întregime într-un volum separat.) și pricinile pentru care a călătorit spre Paros. El spune:

„... a căzut Kasandra și toți locuitorii au fost robiți de către agareni, care amenințau cu venirea lor chiar și Sfântul Munte. Văzând părinții intenția turcilor, au luat odoarele sfinte de la mânăstirile care au vrut să le dea și au plecat în părțile grecești. Printre cei care plecaseră eram și eu, șmeritul, cu odoarele noastre și cu părinții care au plecat de bună voie. Din mânăstire am plecat la 23 decembrie 1821. În noaptea în care ne-am imbarcat, s-a pornit o furtună năprasnică... Ne-am lăsat, așadar, purtați în direcția unde ne ducea marea. Seară am ajuns în Amuliani (insula mica în fundul Golfului Singhitikos, ce desparte Sfântul Munte de a doua peninsula, Sithonia), unde am și ancorat. Acolo au venit toate corăbiile hoților, dar Dumnezeu nu a îngăduit să ne facă vreun rău. Dimineața am întins pânzele, pentru că era vreme bună, și voiam să trecem din nou pe la mânăstire ca să luăm lucrurile ce ne-au rămas și pe cei șapte părinți. Însă o corabie pescărească ne urmărea ca să ne prindă. Au tras și patru focuri de tun asupra noastră, dar noi am fugit în portul Sikea și nu ne-au ajuns.

Umblând prin noian cu pânzele întinse, am înfruntat multe primejdii de la oameni răi, dar Dumnezeu Cel Sfânt ne-a izbăvit din toate. În cele din urmă, am plutit spre insula numită Paros. Acolo ne-au primit creștinii, dar la început unii răufăcători au încercat să ne facă rău, însă Cinstitul Inaintemergător nu ne-a lăsat. Un om hrăpăreț a venit și ne-a cerut să-i dăm argint, ca să-și poleiască

pistoalele. Ne-a amenințat apoi că va veni noaptea și că ne va pricinui multe neplăceri dacă nu-i vom da. Văzându-ne strămorți din amândouă părțile, i-am dat o candelă de 80 de drame (veche unitate de măsură egală cu 3,18-3,23 grame), lăsând că aceasta făptșa o judece Cinstitul Inaintemergător.

După ce au trecut câteva zile, acel ticălos care a luat argintul a murit de dizenterie. Atunci i-am spus fratelui său, care era un om bun, toate cele ce s-au întâmplat. Acela s-a mahnit mult și mi-a spus:

– Cu adevărat, Cinstitul Inaintemergător l-a pedepsit...

Apoi a alergat în grabă la casa fratelui său, a cercetat dacă sunt adevărate cele spuse de noi și, aflând tot argintul, ni l-a adus cu lacrimi în ochi.

Altul, primul căpitan al Insulei Poros, ne-a luat vasele bărcii și, mergând cu caicul (corabie mică cu pânze) său spre Piada, s-a certat cu alți marinari și au tras cu pistoalele. Un glonț a lovit o vâslă de-a noastră, pe care a găurit-o, și l-a rănit pe căpitan în sold. Atunci acela s-a întors în Paros și, căindu-se, ne-a dat vasele înapoi.

A luat și Moaștele Cinstitului Inaintemergător și a făcut de două ori agheasma, dar nu s-a vindecat, ci a murit cu toate că rana sa nu fusese mortală.

Vestea despre toate acestea s-a răspândit peste tot. Dar ce s-a întâmplat după aceea? Acei răufăcători care se pregătiseră să vină noaptea și să ne fure lucrurile au devenit apoi ocrotitorii noștri. Încă și Senatul a trimis o corabie și o scrisoare conducătorilor din Paros cerându-le să ne imbarce și să ne trimită în Corint, pe care îl luaseră atunci de la turci. Dar locuitorii din Paros nu ne-au lăsat sub nici un chip să plecăm, iar aceasta a fost tot o minune a Cinstitului Inaintemergător, deoarece, dacă ne-ar fi lăsat, cu siguranță am fi pierdut vistierile mânăstirii, căci, după puțina vreme, turcii au cucerit iarăși fortăreața Corintului. Locuitorii din Paros ne-au făcut acest mare bine, drept pentru care și Cinstitul Inaintemergător le-a făcut și el lor mult bine. Dintre multele faceri de bine, numai una va spun:

Vreme de șapte ani insula a fost bântuită de lacuste, care distrugeau tot ce creștea pe ogoare. Și nu numai că nu lăsausă nici o frunză verde, ci și coaja copacilor de lămâi o mâncau. După ce am făcut agheasma și procesiunea cu preacinstita mâna dreaptă a Inaintemergătorului, lacustele au dispărut, iar oamenii s-au bucurat căci au început să adune roade de pe ogoarele lor. Creștinii nu aveau atunci alt doctor, fără numai pe Cinstitul Inaintemergător. Datorită multor faceri de bine de care s-au învrednicit de la Cinstitul

Inaintemergător, au vrut să ne dea mânăstirea lor, Izvorul Tamăduirii, care se afla acolo. Și într-adevăr, ne-au dat-o și am locuit în ea neducând lipsa de nimic din cele trupești. După ce a fost incendiată insula Psaron, ne-am temut și am plecat în Eptania, în Insula Zakintos. Acolo creștinii ne-au primit cu bucurie și am petrecut, mulțumiți într-o toată și liniștiți, vreme de patru ani.

Când Ioannis Kapodistrias a venit în Grecia, noi am plecat din Zakinthos și am venit în Grecia în insula Skopelo, la mețocul nostru din Faneromeni. Am stat și aici un an și jumătate, după care ne-am imbarcat și am venit în Sfânta noastră Mânăstire cu toate sfintele odoare. Să fie binecuvântat Domnul împreună cu Ocrotitoarea noastră Preasfânta

Născătoare de Dumnezeu și cu Cinstitul Inaintemergător în veci. Am venit în mânăstirea noastră la 5 iunie 1830. Iar voi, cititorilor, rugați-vă pentru mine, șmeritul egumen Ștefan ieromonahul, ca sufletul meu să afle milă de la Domnul prin sfintele voastre rugăciuni. Amin.”

(sursa: Monahul Lazăr Dionisiatul, *Povestiri dionisiatice, traducere din limba greacă de Ieroschim Ștefan Nuțescu, Schitul Lacu – Sfântul Munte Athos, Editura Evangheliismos, București, 2012, pp. 31-38*)

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (Coordonator principal)

Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900 697

Voluntari:

*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei

*Administratori site parohie/pagină facebook:

Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei

* Alte activități: Paul Sârbu, Irina Coman, Valentin Burlacu

www.parohiatomacozma.ro,

parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO95 BTRL RONC RT06 6735 6201, Banca Transilvania, CIF: 11198095.

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

•Duminica, 23 iunie,

- ora 8.00 Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie

• Luni, 24 iunie, SFÂMTA TREIME (ÎNCEPUTUL POSTULUI Sfinților Apostoli Petru și Pavel)

- ora 8.00 Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie

•Vineri, 28 iunie 2024,

- 18:00 Slujba Vecerniei întru cinstirea Sfinților Apostoli Petru și Pavel

- Taina Sfintei Spovedanii, pentru cei care doresc

•Sâmbătă, 29 iunie 2024,

- 08:00 Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, urmată de Pomenirea morților

- 18:00 Slujba Vecerniei

- Taina Sfintei Spovedanii, pentru cei care doresc

SÂMBĂTĂ, 29 IUNIE: Sf. Ap. Petru și Pavel

Mai bine cinci cuvinte cu inima, decât o mie de cuvinte cu gura

În cartea I a Sfântului Apostol Pavel către Tesaloniceni scrie: „Neîncetat, rugați-vă!”.

Sfinții Părinți, tâlcuind aceste cuvinte, spun că „a ne ruga neîncetat” înseamnă a pomeni numele cel sfânt al Domnului în toată vremea. Mai arătat se vede aceasta în cartea cea către Filipeni, unde Sfântul Apostol Pavel scrie: „Întru numele lui Iisus, tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor de dedesubt și toată limba să mărturisească că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl”.

Sfântul Ioan Carpatul zice că, atunci când rostim rugăciunea lui Iisus (adică: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”), la fiecare chemare a Sfântului Său nume, Domnul ne răspunde în chip tainic: „Fiule, iertate să-ți fie păcatele tale!”.

Iar Sfântul Ioan Gură de Aur zice că, oricât de păcătoși am fi noi, rugăciunea aceasta ne curățește când o zicem din inimă. Nu este altă armă mai puternică în cer și pe pământ decât chemarea cea Sfântă a Domnului nostru Iisus Hristos.

Când zicem: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!”, prin aceste cuvinte noi mărturisim toate tainele credinței noastre, căci (după cum spun unii dintre sfinții părinți) aceste cuvinte cuprind în ele toată Evanghelia pe scurt.

Acestea sunt cele cinci cuvinte despre care pomenește Sfântul Apostol Pavel în cartea sa către Corinteni, unde zice: „Voiesc mai bine a zice cinci cuvinte cu mintea, decât zeci de mii de cuvinte cu limba. Pentru aceasta, Rugăciunea lui Iisus se mai cheamă și rugăciunea minții.

Iar când rostim și celelalte cuvinte din Rugăciunea lui Iisus (adică „miluiește-mă pe mine păcătosul!”), atunci noi mărturisim nevrednicia și josnicia noastră, cerând de la Domnul milă, căci, dacă avem mila Lui, atunci toate cele bune le avem.

(Sfântul Ioan Iacob de la Neamț -

Hozevitul, Pentru cei cu sufletul nevoiaș ca mine... Opere complete, Editura Doxologia, Iași, 2010, pp. 417-418)